

חזרה לאליעריש

שבנו בחדר וצפינו בדניאל
 פאר מגיש את כולבוטק. עובי
 דה זו לא היתה מעניינת כל-כך,
 לולא קרה הדבר באל-עריש המצ-
 רית. תמהנו אם דניאל סאר מודע
 לעובדה שאפשר לשבת בחוף-
 לארץ ולצפות בתוכנית שלו.
 יצאנו בבוקר מתל-אביב. המרחק
 אל הגבול אינו גדול, ובכל זאת
 נדמה כאילו עוברים לארץ אחרת.

חבילותיהם. בתור ארוך שאייאפש
 היה לראות את סופו. היו שם נשי
 קשישות אמריקאיות מאריונו
 שזה עתה סיימו ביקור במקומו
 הקדושים בישראל, היתה שם קבו
 צת אנשים קשישים, בעלי עני
 מלוכסנות, יפאנים, והיתה קבוצ
 של ערבים בעלי כופיות הרבה
 הרבה חבילות וילדים.
 מישהו אמר שהם עומדים כנ

שלוש שנים אחרי שהוחזרו בירת סיני למצריים, חזרו אליה ענת סרגוסטי ומדווחת

שעתיים נוספות. עד שיגיעו לסוף
 בקצה השני של התור הארוך הי
 פתוח שער קטן בתוך הגדר, וש
 עמד קצין מצרי שכיוון את התנו
 פנימה. לאט-לאט.
 רצינו לעבור במכונית, אך כ
 בור זמן קצר התברר שהרצ
 הוא רצון, אך בשטח הדברים נו
 אים אחרת. היה חסר איזשהו ניי
 והיינו צריכים להשאיר את המכ
 גית שם. אבל שם זה לא כליו
 (המשך בעמוד 2)

מרחק של 150 קילומטר — ישר-
 אל רצועת עזה וסיני. שמש של
 לפני הצהריים, המסוף הישראלי
 גדול, מרווח וריק. הרבה גדרות
 מסביב, הרבה אנשי-ביטחון עם
 מכשירי-קשר ודובונים חומים. ה
 תהליך כאן היה קצר — בדיקת
 דרכונים, בדיקה ביטחונית. רשמנו
 את המכונית במכס ונסענו לכיוון
 המסוף המצרי. שם, עוד מרחוק,
 ראינו התקהלות גדולה. עשרות
 רבות של תיירים, בעיקר קשישים,
 מכל הלאומים, עמדו בשמש עם

שלמים מסוג זה מפוזרים בכל העיר, מהתקופה
 שבה ביקר בעיר נשיא מצריים אחרי הפינוי.
 למעלה: מבט מצפון על אל-עריש, הדקלים והחוף.
שרידי סאדאת שלט עם שרידי
 תמונה של סאדאת
 ועליו הכתובת: אדמת אל-עריש אדמת הגבורה.